

Leto II.

Izhaja vsakega 1. in 15. v mesecu. Letna naročnina 25 Din, za inozemstvo 40 Din.

NA MEJAH

Štev. 5.

Ček. račun št. 12.886
Telefon Jesenice 625
Uprava in uredništvo:
Jesenice, Krekov dom

LIST ZA GOSPODARSTVO, PROSVETO IN KULTURO

Jesenice, 1. marca 1937

Naše organizacijsko življenje

Brez dvoma nikjer v vsej Sloveniji ni organizacijsko življenje tako razvito, kakor je na naših Jesenicah. Tu raznih društev z različnimi smermi in nalogami kar mrgoli, tako da je nekdo v šali rekel, da je sedaj treba ustanoviti še jeseniško društvo za evidenco jeseniških društev, ker se človek več ne spozna iz njihovih imen in naslovov.

Tako je jasno, da je nešteto naših ljudi, ki so včlanjeni v kakih 5 do 10 društvih hkrati in skupno število članov vseh naših organizacij daleko presega skupno število prebivalcev.

Pri tolikerih društvih in potem še pri njihovih odsekih je jasno, da je na razpolago vse polno častnih odborniških mest, gotovo ne mnogo manj ko 1000. Na vsakega petega Jeseničana pride torej približno eno častno mesto, kjer se lahko in se mora udeleževati za javni blagor. Lahko bi tako trdili, da imamo mi edini na svetu prvo univerzo za javni blagor. Škoda le, da svet za to ne ve. Kadar bi bilo kje kako velevažno častno mesto izpraznjeno, pa ne bi imeli nikogar, da bi bil zanj primeren, bi kar k nam prišli, pa bi si po mili volji izbrali, karkoli bi si ravno pozeleli. Mi bi jim lahko posodili deložiranih predsednikov, oklevetanih blagajnikov, penzioniranih diktatorjev, sfanatiziranih propagatorjev, zdehajočih tajnikov, prerivačev za boljše mesta, skakačev z ene smeri v drugo, ki s tako eleganco izvajajo ta svoj sport brez vsakih tehničnih pripomočkov, da so in bodo vsi skoki v Planici komaj senca napram tem pri nas. Tudi takih imamo nekaj, ki kar stalno stoje z vsako nogo v drugem svetu. Kjer so slučajno tla bolj težka, na tisto nogo in na tisti svet trenutno naslonijo svojo težo.

To izredno gibljivost, prožnost, višek modernosti in sodobne »kulturnosti« dobiš kar v vseh slojih. Včeraj je bil delavec, socialistični gromovnik, danes že vleče nase fašistične manire in imena nacionalistov. Nedavno je bil advokat, pravi pravcati jugoslovanski Sokol, goreč za njegovo sveto stvar v prenežnih domorodnih čustvih, danes se s komolcem rine v ospredje marksističnih mas in prisega od vekomaj trajajočo zvestobo

temu pokretu, v katerem išče samo zmage proletariata in se bori do zadnjega beliča, ki ga je od svojih klientov stisnil, za čiste ideale, ki žive v njegovem sreju in ki so seveda ideali trpečega delavstva. In tako uradnik in zasebnik, odvisni in neodvisni slede lepim zgledom ter molijo tolikokrat »grevngo« nad preteklo zablodo, kolikor se časi izpreminjajo.

S to prožnostjo posameznikov, rekli bi elitnikov, pa računajo tudi mase in njihove organizacije. Tudi te so postale do neverjetnosti prožne. Nič ne stikajo za preteklostjo, nič jim ni mar sedanosti. Kdor jim trenutno več nudi, višje licitira ponujano čast, njega zgrabijo in njemu ploskajo. Ta jih bo odrešil. Ves srečen se smehlja v čast odeti izbrani izvoljenec. Pa še preden se je dobro vsedel na mehki stolček, po katerem je na skrivaj hrepenel, že ga je vihar odnesel in njegovo čast upepelil požar, ki so ga hudobni jeziki nekje na skrivnem zanetili. Novi licitatorji so prišli, bolj ustrezajoči v cinizmu nagonim instinktom in stari frče med zasmehom v penzijo, zasluženi ali nezasluženi. To je prav tako, kakor pri sportu. Vedno so mlajše moči boljše od starejših. Ti, ki so nekaj slavo prvakov uživali, so že zdavnaj čisto pozabljeni, ti, ki jo sedaj, bodo pozabljeni jutri.

Tak je bežen pogled na naše organizacijsko življenje. Pester in živahen kakor večer hudournik. Seveda hudournik veliko blata nosi s seboj, ki ga odloži v ravninah, življenje pa je le v njem in žuborenje, da je veselje.

Tak je bežen pogled. Toda krivični bi bili, če bi trdili, da je povsem pravilen. So možje in fantje, žene in dekleta v našem organizacijskem življenju čisti kakor sonce. Ljudje so to, ki so častna mesta zavzemali in jih še v vsej zvestobi in skrajnem poštenju in ki verujejo z vso svojo dušo, da bodo temu poštenju in čisti zvestobi končno zmago priborili.

Verujemo tudi mi, da bo od vsega vrvenja in prerivanja končno nekoč ostalo samo to, kar je pravo in zdravo.

Proračun mestne občine Jesenice

Pred seboj imamo proračun naše mestne občine za proračunsko leto 1937/38. Ta proračun, ki ga je sestavila po zakonu občinska uprava in ga je 21. t. m. sprejela predpisana večina občinskega odbora, navaja za 2.219.295.— Din izdatkov in prav toliko dohodkov. Napram proračunu za leto 1936/37, ki je izkazoval 1.935.830.— Din izdatkov in prav toliko dohodkov, znači to povišanje za 283.465.— Din.

Iz navedene proračunske seje naj navedemo najprej stališče, ki so ga do proračuna zavzeli odborniki obeh manjšinskih klubov.

V imenu nacionalcev je proračun kritiziral

g. dr. Rekar Ernest. Trdil je, da je sama osnova proračuna nerealna in da je zato celoten proračun fiktiven. Tudi je zahteval, da naj bi v tekočem proračunu znižali doklade in v istega vnesli kot dohodek presežke iz preteklih let. Dr. Rekar je tudi končno od vseh občinskih odbornikov bil edini, ki je glasoval proti proračunu.

Za skupino odbornikov z liste dr. Stanovnika je najprej govoril dr. Štepihar. Poudarjal je predvsem, da je proračun previsok in da bi ga morali zaradi tega znižati. Tem njegovim izvajanjem nasproti pa je predložil član večinskega kluba JRZ dejstvo, da je prav grupa dr. Stanov-

S Koroške Bele

Prijateljski nasvet bi dali našemu g. županu, naj ne prebira prav vseh pisem, katera piše komurkoli in kamorkoli na občinskih sejah. Lahko se mu namreč pripeti, da bi zašel med tiste nesrečneže, ki tvorijo pasivni objekt »jutrane in večerne jezikovne telovadbe« naših socialno usmerjenih občinskih odbornikov pri vsaki občinski seji. Stavimo, da bo g. Georgioni, če je zadnjič količkaj pazil na županovo poročilo o akciji županov glede kolektivne pogodbe, na prihodnji in na vseh bodočih sejah obč. uprave skozi 3 leta staval interpelacije, na kakšen način in kako in zakaj je bilo mogoče, da so na Savi delavci prej govorili o pismu g. Perkota in njegovi vsebini, kakor pa je naslovljenec, g. Markež, pismo prejel. Te interpelacije bodo enkrat brez »baje«, drugič z »baje«, naprej pa še ne vemo, ker ne vemo, kakšnega priročnika formularjev se g. Georgioni poslužuje. Gospoda župana in g. Georgionija pa zagotavljamo, da za to pismo »v farovžu« niso zvedeli pred občinsko sejo, tako bo prihodnja seja lahko za tri besede krajša. Torej, g. župan, če si hočete ohraniti dobre živce, pazite se!

Neprijeten zastoj je nastal pri zadnji občinski seji. Ker se za službo občinskega sluga ni pobrigal noben »domačin in občan«, da bi pravočasno vložil prošnjo, se je čutila obč. uprava prisiljena, da zopet kot svojega kandidata predlaga »domačina iz Boke Kotorske« Federla Franja. Ker pa se je sresko načelstvo že ob priliki nastavitve za začasnega obč. slugo izreklo proti njegovi nastavitvi, kar mi popolnoma odobravamo, ne sicer s stališča obč. samouprave, katero je poudarjal g. Kralj, kar je pri nas nemogoče, ker vodijo delo v naši občini po našem prepričanju nekateri gospodje z Jesenic, pač pa s stališča, naj ima domačin prednost pred tujcem. Občudujemo globoko vero tistih volilcev gospoda Perkota, ki

so 6. decembra glasovali za njega, so domačini, celo družinski očeti, pa vendarle niso našli milosti v njegovih očeh in bili predlagani za to mesto v terni predlogu.

Vse breme klubove discipline je čutil na svojem hrbtu član naše občinske večine, ki se je v naši poštini in resnicoljubni občini upal zagovarjati na obč. seji g. delovodjo in glasovati za svojega brata, ki je prošil za mesto zač. obč. sluge. Postavljen je bil pred razsodišče in obsojen na politično smrt. Da je šlo zares, je razvidno iz tega, da ga je sodil petčlanski sodni senat. Ker pa je že spoznal »demokracijo«, ki igra pri naših občinskih sejah veliko vlogo, tudi od zadnje plati, se bo najbrž temeljito premislil, preden se ji bo še kdaj približal.

V obč. proračunu pogrešamo postavko glede podpore raznim kulturnim delavcem, ki pod tujimi imeni napravljajo očitke proti takim, katerih bi se na vsak način radi iznebili.

Gospod kaplan se gospodu županu najlepše zahvaljuje za izkazano pozornost, da je naročil v obč. uradu pretipkati občinski proračun tudi za njega. Samo — to pa na uho — g. Georgioni ne sme nič zvedeti o tem, ker bo sicer jomene in interpelacije.

Z Jesenic

K Bogu po plačilo sta odšla v zadnjih dneh z Jesenic g. Rudolf Karol, upokojeni cestni nadzornik, in Janko Dalovič, železniški uradnik. Naj počivata v miru. Sorodnikom in prijateljem naše sožalje.

Podružnica SPD na Jesenicah obvešča svoje članstvo, da se bo vršil dne 4. marca 1937 ob 20. uri v tovarniški restavraciji (Legat) na Savi redni letni občni zbor podružnice. Članstvo se opozarja, da so na dnevnem redu tudi volitve novega odbora. Volilno pravico bodo imeli le ti isti člani, ki bodo do obč. zbora imeli poravnano članarino za leto 1937. Članstvo se poziva, da se občnega zbora udeležijo v čim večjem številu.

Fare in kraji v Radovljiskem okraju, dopisujte v list „Na Mejah“

Brezje

Himen. Poročil se je Severin Kleindienst z Angelo Čebavsovo. Mladoporočencema želimo na novi življenjski poti obilo sreče.

nika za časa volilne agitacije izredno močno udarjala, da je jeseniški proračun daleko prenižek. Moral bi znašati vsaj 5.000.000 Din, da bi vsaj približno odgovarjal stvarnim gospodarskim in socialnim potrebam Jesenic. Po tej osvežitvi spomina iz še nedavnih dni je ta druga skupina sedanje občinske manjšine postala naenkrat dokaj bolj mehka in dostopna za argumente, s katerimi je sedanja občinska uprava dokazovala stvarnost in potrebnost sedanjega občinskega proračuna.

Proračun za 1937/38 je realen, kar je pojasnjeno v splošni obrazložbi k proračunu. Zdi se, da so gospodje iz opozicije, zlasti z liste dr. Stanovnika, proračun sam in njegovo obrazložbo le bežno pregledali in se vanj niso poglobili. Dasi pa se proračun poveča napram lanskem za 285.456.— Din, ne predvideva nobenih povišanj doklad, nobenih sprememb glede taks in trošarine. Nasprotno predvideva proračunski načrt zelo znatno znižanje vodarine.

Povišanje je večina v odboru utemeljevala sledeče: Nujno je potrebno in skrajni čas je že, da se na Jesenicah gradi moderna, sodobnim razmeram odgovarjajoča ubožnica. Ni več časa za odlaganje. Nešteto kričečih slučajev vpije po takojšnji rešitvi tega vprašanja. Občinska ubožnica se mora zgraditi to leto.

Nezadostni vodovodi in poleg tega še tudi nehigijensko urejeni zahtevajo nujne izpopolnitve in zato novih investicij.

Treba je misliti na to, da se končno naša meščanska šola uredi tako, da bo njeno poslopje zadoščalo njenim namenom. Zaradi reda na narodni in na meščanski šoli, ki vsled pretesnih prostorov sedaj obe trpita, je treba, da se tudi to vprašanje enkrat temeljito reši. Za tekoče leto predvideva proračun za sklad za meščansko šolo znesek 80.000 Din, a je upati za bodoča leta, da bo mogoče vstaviti v to svrhu večji znesek.

Gospodarsko nesmiselno je, da bivše Rajmondovo gospodarsko poslopje že osem let čaka na pol prezidano na končno dovršitev. Poslopje tako, kot je sedaj, ne donša nobenih koristi, pač pa ima občina z njim stroške. V dograjeni hiši pa bi bila tri lepa stanovanja v prvem nadstropju in v pritličju meroizkusni urad. Stanovanj na Jesenicah izredno primanjkuje, za meroizkusni urad pa že dolga leta prosijo naši trgovci in gostilničarji. Za dograditev te stavbe je treba ponovno investirati 65.250.— Din.

Za vzdrževanje in popravila občinskih potov, ki jih je ca 90 km in so nekatere že v zelo slabem stanju, predvideva proračun 148.600 Din. Pota v okoliških vaseh, ki zaradi svoje zanemarjenosti nujno kriče po popravilih, se morajo vsekar urediti. Cestam medkrajevnega značaja pa mora občina že z ozirom na pospeševanje tujskega prometa posvečati čim dalje več pažnje.

Naj omenimo še, da občinska uprava ni pozabila na pospeševanje našega kmetijstva in je vnesla v svoj proračun primerne zneske, med drugim tudi za prireditve kmetijskega tečaja in za podporo jeseniškim gojencem kmetijske šole, ki se bo predvidoma otvorila v Poljčah.

Občina ni pozabila podpreti obrtnikov pri njihovem prizadevanju in je določila primerno podporo za obrtniško razstavo. Dalje je določila potrebni znesek za nakup inventarja za meroizkusni urad v korist naših trgovcev in gostilničarjev. Tudi za najem novega tržišča je vnesena primerna postavka, ker je že skrajni čas, da se sedanji živilski trg s trotoarja ob prašni državni cesti preseli na kak drug, lepši in bolj higijenski prostor.

Prosvetnim organizacijam in knjižnicam je namenjen znesek 50.000 Din, dobrotelnim organizacijam pa znesek 10.000 Din. Če se upošteva važnost in koristnost teh ustanov, zanje določeni

zneski nikakor niso preveliki. Vse ostale postavke proračuna so nujnostne in ni mogoče preko njih.

Končni resumé izdatkov in dohodkov proračuna je naslednji:

Izdatki:

osebni izdatki	Din	427.995.—
občno upravno oblastvo	„	156.475.—
osebna imovinska varnost	„	235.842.—
narodna prosveta	„	417.105.—
finančna stroka	„	250.000.—
gradbena stroka	„	510.950.—
kmetijstvo, živinoreja in gospodarstvo	„	14.200.—
narodno zdravje	„	51.500.—
socialno skrbstvo	„	210.000.—
trgovina, industrija, obrt in turizem	„	46.000.—
občinsko gospodarstvo in občinska podjetja	„	52.250.—
nepričakovani izdatki	„	45.000.—

Skupaj Din 2.219.295.—

Dohodki:

občinska doklada	Din	900.000.—
občinske trošarine	„	551.500.—
občinske takse	„	81.900.—
dohodek od posestev in občinskih podjetij	„	70.200.—
dolgovani dohodki	„	80.000.—
razni nepričakovani dohodki	„	62.515.—
razno	„	28.580.—
posebne davščine	„	465.000.—

Skupaj Din 2.219.295.—

Celoten proračun je torej zasnovan tako, da ob čim manjši obremenitvi jeseniškega prebivalstva, zlasti s pritegnitvijo velekapitala doseže čim večji gospodarski in socialni efekt in omogoči Jesenicanom poleg rednega oskrbovanja občinskih poslov investicije za nove gospodarske in socialne ustanove, ki so nam nujno potrebne.

Ko so zastopniki večine manjšini pojasnili celotni sistem in sestavo proračuna ter tudi dokazali neizpodbitno njegovo realnost, je tudi manjšina uvidela, da je takemu proračunu nemogoče ugovarjati. Pri končnem glasovanju je zato, kakor že omenjeno, proti proračunu glasoval samo dr. Rekar, dočim so se ostali člani manjšine klubov vzdržali glasovanja, ker za njega niso mogli glasovati iz političnih momentov, proti pa iz stvarnih mogli niso.

Kolektivna pogodba med KID in delavstvom je sklenjena

Ko to poročilo pišemo, je pogodba s strani delavstva podpisana od treh organizacij in sicer od NSZ, JSZ in ZZD.

Četrta skupina SMRJ pa se še posvetuje, ali naj pogodbo podpiše ali ne. Mislimo, da bo končno tudi ta skupina pogodbo podpisala. Pri sklepanju te pogodbe se je zelo izrazito udeleževala mlada katoliška organizacija ZZD in je tekem pogajanj za celokupno delavstvo priborila marsikatero izboljšanje. Sedaj, ko bo čas in mir in bodo ljudje dostopni za resnico bolj kakor v času neryoznih pogajanj, katera so nekateri izrabljali v druge namene, bomo nekatere važnejše zadeve iz pogajanj počasi začeli prinašati točno po stenografskem zapisniku pogajanj. Tako bo marsikatera laž pregnana in demagogija razkrinkana, pa se bo videlo, kdo in kako je ščitil delavske interese. — Pri tej priliki se nam zdi potrebno poudariti, da je na predlog ZZD bila KID pripravljena celokupnemu delavstvu priznati vse zapovedane praznike in dati dva dni plačanega dopusta. Toda ostale tri organizacije,

vštevši JSZ, so se temu predlogu pozneje uprle in tako bo tovarna v nekaterih največjih cerkvenih praznikih v smislu pogodbe mogla delati kakor ob normalnih delavnikih. Kar se je potem dalo še doseči, je ZZZ kot manjšinska organizacija dosegla: zagotovilo od KID, da bo spoštovala verski čut katoliških delavcev in jim vedno omogočala spolnjevanje verskih dolžnosti. To zagotovilo je KID dala pismeno in so ga podpisale ZZZ, JSZ in NSZ od strani delavstva. Ob podpisu pogodbe je ZZZ podala sledečo izjavo: Zveza združenih delavcev je zahtevala priznanje praznikov v kolektivni pogodbi. Od tega načelnega stališča ni nikdar odstopila in ne odstopa niti sedaj. Z zadovoljstvom jemljemo na znanje, da

je KID skušala ugoditi zahtevam slovenskega katoliškega delavstva, vendar je na predlog treh večinskih organizacij (SMRJ, JSZ in NSZ) morala določiti o praznikih črtati. ZZZ kot zastopnica katoliškega delavstva ne prevzema za to črtanje praznikov nobene odgovornosti in načelno tega sporazuma ne priznava. Izjavljamo, da pod silo razmer in v interesu miru in pogodbenega stanja 2600 kovinarjev podpisemo pogodbo, javno pa zavarujemo naše načelno stališče in sporočamo s tega mesta vsemu katoliškemu delavstvu, da ostane spoštovanje praznikov v naši industriji in obrti v našem programu, ki ga bomo vedno in povsod uveljavljali. K tej izjavi nimamo ničesar pripomniti.

Naša narodna šola od početka do danes

Dve simbolični stavbi na terenu vsake občine sta značilni za ljudstvo, ki ondod prebiva. Na Jesenicah župna cerkev, ki je bila zgrajena v dobrih starih časih, leta 1761. oziroma po požaru popravljena 1771, ter poslopje narodne šole, ki je bilo zgrajeno leta 1914, in je veljalo 353.564 avstrijskih kron. Cerkev in šola predstavljata duševnost, vero in kulturo ljudstva, ki živi v občinah v družinskih celicah, ki so pogoj za zdravo in srečno življenje.

Če hočemo razumeti sedanost, moramo poseči v preteklost. Ustno izročilo in kronika nas vodita v zgodovino. Poglejmo si danes jeseniško šolo v luči preteklosti. Po ustnem izročilu je poučeval otroke pred 85 leti v nedeljah tedanji kaplan v neki baraki pri savski cerkvi oziroma v sobi pri »Markotu«. Kasneje se je vršil pouk v neki hiši na Murovi. Konkretna dejstva izvemo šele iz kronike. Leta 1863. je poučeval učitelj Franc Černilec v »Ahčinovi« hiši 77 otrok. Takratno življenje ni stajalo ljudem tako težkih zahtev kakor danes. Kakor pa se je življenje otežkočalo in so se Jesenice razvijale, tako se je razvijala šola, ki življenje spremlja. Danes ima šola 842 otrok in sicer 409 dečkov in 433 deklic, ki so porazdeljeni na 24 razredov. Prvi štirje razredi, katerih vsak ima 5 vzporednic, tvorijo osnovno šolo, peti, šesti, sedmi in osmi razred pa višjo narodno šolo. Šola ima posebej še dve učiteljici za srbohrvaščino in učitelja petja. Skupaj deluje torej na šoli poleg upravitelja 27 učnih oseb (5 moških in 22 ženskih). Pod vodstvo narodne šole pa spada tudi vrtec na Savi in vrteca na Jesenicah in na Hrušici.

Kaj bi rekli k današnjemu šolskemu stanju učitelji oziroma upravitelji prejšnjih dob: Černilec-naslednik Klinar Franc (1871—1877), Klopčič Jožef (1877—1882), Majer Anton (1882—1889), ki je dvignil šolo v dvorazrednico in jo premestil iz »Ahčinove« hiše v Kosov grad (stara občina), Bernard Karel (1889—1895), ki je povisil šolo v trirazrednico, ker je štela šola že 271 otrok, Medič Josip (1895—1907), ki je doživel štirirazrednico s 591 otroki, in Sedlak Jožef (1907—1912). Njegovi nasledniki so delovali v Jugoslaviji. Šolske oblasti so podpirale šolstvo, ki je zaradi tega doživelo velik razmah. Sedlakov naslednik Salberger Miha (1912—1921) se je preselil v šolo, ki se je razširila v šestrazrednico, l. 1915 v sedanje poslopje. Njegov naslednik, Šega Ivan (1921—1928), je dosegel ustanovitev mnogih vzporednic, istotako tudi Vider Jožef, ki je vodil šolo od 1928 do 1930. Od tedaj dalje vodi šolo Pibovec Leo, katerega delovanje bodo ocenjevali njegovi nasledniki. Pod njim se je dvignila šola v osemrazrednico. Največ otrok je poučevala šola l. 1920. 1121 jih je bilo. Prevratna

doba jih je vrgla, meščanske šole pa takrat še ni bilo.

V dobi 74 let se je razvila narodna (osnovna) šola iz enorazrednice, ko so učitelji ubijali otrokom »buhstabe« še s palico v glavo, v moderno šolo, kjer uveljavlja učiteljstvo sodobne metode, s katerimi lajša deci učenje in jo pripravlja za življenje. Največ važnosti polaga na vzgojo, ki mora biti bistvo šolskega dela.

Mladina dobiva temeljitejši pouk s pomočjo učil, med katere spada v prvi vrsti šolski epidiaskop in premnogo slik za pojasnjevanje učne snovi vseh predmetov; potem učila za fiziko, kemijo itd. Šola ima tudi radijski aparat in dvakrat tedensko poslušaja deca šolska predavanja iz Ljubljane. Za deklice višje narodne šole je ustanovljena šolska kuhinja, kjer se uče deklice praktično gospodinjiti, istočasno pa prehranjujejo 8 do 10 revnih otrok z brezplačnim kosilom. S posredovanjem učiteljstva gredo otroci, ki so za življenje pripravljeni, iz 8. razreda v razne službe.

Šola ima vsako nedeljo ob osmih v farni cerkvi svojo mašo, ki je za vse otroke obvezna. Orgljanje in petje oskrbuje šola sama. Na šoli je tekom leta mnogo predavanj, ki jih oskrbita Podmladka Rdečega križa in Jadranske straže. Mladina gre vsako leto na razne izlete in celo na morje. Bolehni otroci se podajo ob počitnicah za tri tedne na Uskovnico, kjer se ob dobri oskrbi dobro popravijo.

Do sedaj je delovalo na šoli 116 učnih oseb, 39 župnikov in 65 kaplanov-veroučiteljev. Da se more mladino versko-nravno vzgajati, je potrebno zgledno življenje. To naj je realizirano v učiteljskem zboru, kjer naj vlada med učiteljstvom, kakor tudi med tem in duhovščino popolna harmonija.

V poslopju narodne šole so nastanjeni trije razredi meščanske šole, splošna gospodinjstva šola za Jesenice in okolico in toledni tečaj. V popoldanskih urah se poučujejo vajenci in vajeke strokovne nadaljevalne šole. Vsled te preobremenitve obrat narodne šole mnogo trpi. Krajevni šolski svet, ki podpira šolsko delo z vso ljubeznijo, bi nedostatke rad odpravil, toda v sedanjih razmerah mu je nemogoče.

Jeseniška občina izda za potrebe narodne šole z vrteci vred mnogo denarja, saj znaša povprečni vsakoletni proračun okoli 170.000 do 180.000 Din.

Šolski sestanki z roditelji otrok so dovedli do skorajšnjega sklepa, da bo učiteljstvo odprlo šolske duri roditeljem, ki bodo v gotovih časih lahko stopili v razred k pouku.

Tako raste naša narodna šola na zunaj in na znotraj in se razvija preko vseh težav in trenutnih trenj k vedno večji dovršenosti in se bo, tako trdno upamo, še nadalje.

Iz Mojstrane

Naša občina je nastavila novega tajnika, kateri je absolvent orglarške šole in opravlja obenem tudi službo organista v naši župniji. Organist je bil nujno potreben, kajti po smrti g. Aljaža, ki je sam skrbel za cerkveno petje, nismo imeli nobenega. Zaradi tega je tudi cerkveno petje bolj in bolj slabelo. Upamo, da bo zopet napredovalo, zlasti še, ker imajo pevci voljo in veselje do petja.

Kritika

Prejeli smo in objavljamo.

Slovinci izginjamo.

30. januarja so dobili moji otroci šolska izpričevala. Ko sem izkaz odprl, mi je oko obstalo pri besedi »narodnost«. In kaj mislite, da je bilo poleg napisano? Narodnost: jugoslovanska. Čudom sem se čudil. V Jugoslaviji imamo sicer več narodnosti, a jugoslovanskega naroda ne poznam. Pač pa poznam Srbe, Hrvate, Slovence, Nemce, Madžare, Italijane itd. Ne vem, če v Srbiji učitelji tudi pišejo: Narodnost: jugoslovanska. Pa tudi na Hrvaškem kaj takega težko dobiš. Le mi Slovenci radi zatajimo svojo narodnost in bi se radi zlihi v neko medlo jugoslovenstvo.

Mi smo Slovenci in hočemo Slovenci ostati in to naj bo razvidno tudi iz šol, izpričeval.

Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.

Oni večer sem se namenil v kino, dasi nisem preveč vnet obudovalce »laterne magice« in sem se za ta korak odločil le, ker nisem vedel, kako bi večer »ubil«, kakor pravimo. Plačal sem vstopnico ter sedel v udobni naslanjač.

Predstava se je pričela in z zanimanjem sem sledil slikam, ki so se pojavljale na platnu; kar nič mi ni bilo žal, da sem prišel.

Naenkrat pa se pojavi iz teme, tik pred menoj, da povem resnico, kot nekak viseči stolp v Pisi. Pa sem se motil, ni bil nikakšen stolp, marveč klobuk, moderni dvonadstropni ženski — pardon, damski klobuk, ki mi je zastrl vsak razgled. Bil sem ujet, vse zasedeno, nobenega rešilnega prostora. Pa sem se ojunčil, nagnil naprej ter vljudo prosil damo, ki je bila odgovorna za strašilo na glavi, če bi bila tako ljubezniva ter pokrivalo odložila. Odgovor pa je bil — če mi verjamete

Gordijski vozle je presekan!

ali ne: »Prav gotovo ne in ker je baš tedaj s platna odsevalo precej svetlobe, sem opazil, da je besedam sledil še uničujoč pogled. Onemel sem in obsedel na svojem prostoru. Večer je bil pokvarjen, denar vržen proč in vse samo zaradi klobuka v vrsti pred menoj. Konec. Pika. Ne, dovolite mi še opazko oziroma vprašanje: Zakaj ne obstoja obveznost, da bi dame morale pokrivala, zlasti če so abnormalna, sneti? Pomislite, gospod urednik, kakšen vrišč bi nastal, ako bi mi moški prilomastili v kino s tako zvanimi »halbkanami« ali celo »hohcilindri« in jih seveda tudi obdržali na glavi?

Ali bi ne bilo primereno, če bi posnemali onega navihanega kinopodjetnika, ki je dal na platno prikazati napis: »Vse stare dame klobuke lahko obdržijo na glavi«. Stavim, da bodo vse odkrite, saj veste, gospod urednik, da nobena ne mara biti stara.

Bodimo usmiljeni!

Naš industrijski kraj je eden izmed onih redkih, o katerem moremo trditi, da je v njem še kolikor toliko blagostanja, zlasti pri onih, ki so stalno zaposleni.

Po naši ožji domovini še vedno tava mnogo siromakov — brez posla, brez denarja, slab oblečeni, bosí. Ni zameriti takim, ako namerijo svoje utrujene korake proti Jesenicam v nadi, da dobe zaposlitev ali pa vsaj kos kruha, da se zopet enkrat do tega najedo. V splošnem so Jeseničani radodarni in to zelo dobro vedo taki nepridipravi, katerim ni za delo, ne za redno življenje in ki radodarnost delavskega človeka le izrabljajo v svoje nečedne namene.

Znani pa so tudi slučajji, da v resnici pomoči potrebni siromaki niti kruha, katerega prosijo, ne dobijo. Družine z enim ali brez otrok, pač pa v veliki skrbi za svojega pinča, najprej odpodijo takega reveža izpred svojih vrat. Psiček se debeli z najboljšimi kosi mesa in pečenke, leži na mehkih blazinah, siromak, človek, ustvarjen bo božji podobi, pa ne dobi v taki hiši, kjer je vsa ljubezen pri nemni živali, niti koščka kruha in ne ve, kam bo zvečer legel in položil svoje sestradano telo.

Ali ne veljajo tudi za te ljudi Kristusove besede: Bodite usmiljeni, da boste usmiljenje dosegli! Brez dejanja je ljubezen do bližnjega prazna, zato pa pomagajmo siromakom, prilike za to plemenito delo je baš na Jesenicah več ko dovolj.

V Gordijah v Mali Aziji so imeli v starem veku vozle, ki ga nihče ni mogel razvezati. Kdor bi ga razvezal, tako se je glasilo prerokovanje, bi bil deležen velike vojne sreče. Do tja je prišel na svojih vojaških pohodih tudi kralj Aleksander Veliki. Znameniti vojskovodja ob vozlu ni prav nič pomišljal. Potegnil je meč, vozle presekal in tako je bil razvozljan.

Tak gordijski vozle, ki so ga v preteklih letih Jeseničani v nešteti debatah razvozljevali na vse mogoče načine, a ga nihče prav rešiti ni znal, je bilo tudi vprašanje vodarine. Nešteto debat po zborovanjih in sestankih, po gostilniških lokalih: za vodovodne števec in proti njim, za pavšalno določitev vodarine, za odpravo iste sploh ni prineslo nobenih rezultatov.

Med hišnimi lastniki in njihovimi najemniki je često prišlo do nesporazumljenj glede tega, kako naj se razdeli plačilo vodarine na lastnika in na stanovalce. Ni bilo moči najti poštene rešitve. Celó do tožb je prišlo.

Sedanja občinska uprava pa je z dalekosežnim aktom presekala vso dosedanjo prakso in tako napravila konec neštetim debatam in neprijetnostim. Odločila se je vodovodno vprašanje za jeseniško občino končno veljavno in temeljito rešiti. Glasom novega proračuna bo v tekočem letu gradila nov vodovod v Plavškem rovtu in izpopolnila sedanje vodovode pri Sv. Križu, na Hrušici in na Jesenicah z novimi zajetji. Za vzdrževanje vodovoda in nove tozadevne investicije je zato v tekočem proračunu določen znesek 170.000 Din. S temi novimi investicijami bo šele celotni jeseniški občini zagotovljena zadostna množina vode in je bilo tako tudi omogočeno sedanji občinski upravi, da je sestavila nov vodovodni pravilnik, katerega bodo jeseniški občani z veseljem pozdravili. Po tem pravilniku bo občina vodo oddajala prebivalstvu proti pavšalni ceni, velekonsumentom pa po vodomercih. Le onim, ki bodo plačevali

vodo pavšalno, pa bi vodo po nepotrebem tratili, bo obč. uprava na predlog vodovodnega odseka odvzela ugodnost pavšalnega plačevanja in jim bo na njihove stroške montirala vodomere. Tisti, ki bodo plačevali vodo po števcu, bodo morali plačati po 2.— Din za kubični meter, pri večji uporabi pa bodo z občino lahko napravili posebno tozadevno pogodbo. Graditelji novih stavb bodo plačevali na račun uporabljene vode eno tisočinko od vrednosti zgradbe.

Pavšalna mera za različne svrhe uporabljene vode pa je različna in hoče upoštevati kvantiteto uporabe in socialno stran občanov. Vsi, ki bodo vodarino plačevali pavšalno, jo bodo morali plačati naprej za vsako leto in sicer v času od 1. aprila do 30. junija med uradnimi urami v občinski pisarni. Po preteku tega roka se jim bo zaračunal 10% povešek za izterjevalne stroške. Pavšalni plačevalci bodo plačevali letno takole:

Obrti: peki 100.— Din, mesarji 300.— Din, brivci 50.— Din, gostilničarji 200.— Din, sodavičarji 300.— Din, vinski trgovci 150.— Din, izdelovalci ledu 100.— Din, zidarska podjetja 100.— Din, trgovski vrtnarji na en ar 25.— Din, lekarne 150.— Din, zobozdravniške delavnice 100.— Din, fotografski ateljeji 100.— Din, avtogaraže 300.— Din, avtolastniki 100.— Din; za parne, kotle bodo plačevali po 100.— Din, za angleška stranišča po 25.— Din, za kopalne banje v hotelih 50.— Din, za privatne kopalne banje po 30.— Din. Kdor bo hotel imeti vodomere, bo moral za ta luksuz plačati letno 300.— Din. Najvažnejša pa je določba o znesku plačila, s katerim bodo naše družine občini plačevale vodarino. Vsaka družina plača letno za vse svoje člane za vodo samo 20.— Din.

Mislimo, da je sedanja občinska uprava s tem pravilnikom zares modro in socialno pravično ter tudi izredno posrečeno rešila vprašanje vodarine v naši mestni občini. Prinašamo glavne stvari iz tega pravilnika v prepričanju, da jih bodo Jeseničani z veseljem pozdravili.

Beseda delavske žene

Gospod urednik! Vaš cenjeni list zaide med vse sloje jeseniškega in okoliškega prebivalstva; tudi me delavske žene ga zelo čislamo in prečitamo vsega, od »Poština plačana v gotovini« pa do tiskarne, katera list razmnožuje. Zato pa bo zelo primerno, ako sprejmete naslednje, dobronamerne vrstice in prepričana sem, da jih bodo ženske zelo rade brale in tudi marsikateremu moškemu bo vsebina ugajala, saj se kolikortoliko tiče tudi njegovega žepa, ali pa — če hočete — kuverte.

V mislih imam namreč tisto večno izposojanje malih količin jestvin. V hiši, kjer je po več strank nastanjenih, so si gospodinje navadno dobre — toliko časa, dokler se ne prične tisto izposojanje. »Posodite mi no hitro žlico masti«, »Ali mi morete posoditi dvoje jajc«, ali »Dajte mi no šest koščkov sladkorja, konzum je že zaprt, takoj ob dveh vam vrnem«, »Moj mož ima tako rad solato, pa nimam kapljice olja doma, posodite mi ga pol skodelice, pošteno vam ga vrnem«, »Golaž imamo za večerjo pa nimam čebule, ali bi mi posodili glavico do jutri« itd. itd. Premajhen bi bil vaš cenjeni list, če bi hotela navesti vse take primere, ki se dogajajo dan na dan po Jesenicah in Savi, Javorniku, teden, mesec, pa ni nazaj ne jaje, ne olja, masti, sladkorja, kave, riža, pozabljeno je. Pa temu izposojanju ni kriva pozabljivost, zaprte prodajalne in slično. Povsem dru-

god je treba iskati vzroka takšnemu nesodobnemu gospodinjstvu.

Ob prvi priliki nastane vsled takšnih posojil prepir, predbacivanja frče sem in tja: »Saj sem vam že vrnila«, »Nikoli te nisem ničesar prosila«, »Goljufati me hočete«, »Moj riž je bil prve vrste, ta pa je zdrobljanec«, »To olje ima plesniv okus, moje pa je bilo fino namizno. Vsa hiša leti vkup«, kakor pravimo, sosedje se rogajo, otroci poslušajo, neredko sledi celo advokat in sodnija.

Primeri se celo, da pride sosed in pravi: »Perilo imam namočeno, pa je tako slabo vreme, da ne morem prati, ali mi posodite žepni robec.« Več kot gotovo je, da tistega robca ne boste videli nikdar več.

Posebno poglavje je izposojanje knjig. »V dveh, treh dneh jo bom prebrala.« Mogoče da jo tudi res je, ali vrnila je ni ne v treh tednih in tudi v treh mesecih ne, a vendar tudi knjiga je stala denar. Če bi ne imeli v Krekovem domu tako izborna urejene knjižnice, verjemite, gospod urednik, bi vam že polovico knjig manjkalo.

Vsa ta nesodobnost pa se z nekoliko dobre volje da odpraviti. Več reda v gospodinjstvu, pa bo mnogo prepira odpadlo in marsikatera tožba.

Prispevajte v naš tiskovni sklad!

Spomini vojaškega godbenika

Kranjski Janezi, ali uradno »K. u. k. Infanterieregiment Nr. 17«, so bili v Celovcu, kjer je imel regiment tudi svoj sedež, in v njegovi okolici zelo priljubljeni. Posebno dobri so bili s puškarji v Borovljah, zlasti oni od godbe. Vsak godec je imel znanca. Če je šel tudi brez denarja med dobrovoljne Korošce, je prav gotovo tudi on prišel dobre volje nazaj v kasarno. Vsak pa je prišel tudi zelo pozno, ob zadnjih zvokih roga, ki je za vse kranjske Janeze opravljal večerno molitev.

Večkrat mi uhajajo misli nazaj, ko smo korakali z instrumenti čez Vetrinje v lepe slovenske Borovlje: godci na čelu, vojaki za nami. Vojaki so imeli v Borovljah prostor za ostro streljanje. Iz teh dob mi prihaja na misel dogodek, ki se je zgodil ob neki taki priliki.

V avgustu leta 1902. smo dobili nekega dne povelje, da odrinemo drugo jutro v Borovlje, kjer bo zopet ostro streljanje in sicer ob navzočnosti komandanta III. divizije Ritter v. Mildea.

Naslednje jutro, ko je bilo še temno, smo odrinili iz kasarne. Bilo nas je 64 mož godbe in dva bataljona vojakov. Godci so bili seveda vsi zelo dobre volje. Ko smo se bližali Borovljam, smo že od daleč videli mladino, ki nas je pričakovala in na vse grlo vpila: »Žunerji gredo! Žunerji gredo!« Tako so nas namreč Korošci imenovali.

Ko smo prišli v trg, smo se razdelili. Vojaki na strelišče, godba pa na dvorišče nekega hotela. Najprej smo imeli malo počitka, nato pa vajo za opoldanski koncert pri oficirskem dineju. Gostoljubnosti puškarjev Slovencev, saj nemško nismo vsi znali, je pripisati dogodek, ki se je zgodil kmalu nato.

Ob pol-ene se je pričel opoldanski koncert. Pri mizi so bili zbrani sami visoki oficirji. Stopili smo v kolobar, v sredi med nami pa je bil kot po navadi kapelnik. Igrali smo prvo koračnico, dobro je šlo. Kmalu za njo je bila na sporedu koncertna točka: »Pod okencem Marije Valerije«. Začetek je bil dober. V sredi je bil solo za rog. Igral ga je »feldvebel«. Prišel je, toda bilo je strašno napačno. Prenehali smo in začeli drugič znova. Pa je bilo spet napačno. Kapelnik je prebledel, vrgel je taktirko ob tla in začeli smo spet znova. Oficirji so že pričeli vstajati. Ko smo igrali tretjič, pa je šlo. Radovedni smo bili, kaj je bilo. Kmalu smo zvedeli. »Feldvebel« je bil dobre volje in ni pogledal, kakšne note ima pred seboj. Imeli smo note, ki so bile pisane na eni strani za orkester s soli, na drugi strani pa za godbo na pihala. On je seveda igral na napačni strani. Razlika v glasu je bila ravno pol tona. Lahko si mislite, kakšno igranje je bilo to. Veselje nas je na mah minulo. Kaj bo zdaj? Preigramo še tri komade, kar pride med nas polkovnik Hannel z viržinko v ustih. Parkrat nas je premeril z očmi, nato pa je z ostrim glasom ukazal: Jutri zjutraj mora vsa godba, vseh 64 mož puške in patrone »fasat«. Potem pa smo morali vsi na »Exerzierplatz«. To je bila zelo velika kazen za godce, ker sicer nismo nikdar imeli opravka z orožjem.

Ker so vojaki ostali še dva dni v Borovljah, smo morali godci sami odriniti čez Žihpolje v Celovec. Malo pred Vetrinjem nam je prišel nasproti adjutant 4. domobranskega polka in nam je dal povelje, da popeljemo njegov regiment v Celovec.

Spet smo morali igrati. Slučajno sem šel takrat poleg tovariša, ki je igral na boben. Bil je Čeh in ni znal dobro slovensko. Igrali smo koračnice in čim bolj je moj tovariš moral tolči

na boben, tembolj milo se je držal. Nisem si mogel misliti, zakaj je tako žalosten. Kar naenkrat je med bobnanjem zavpil: »Franta bod tiho! Dam ti potem cigareto!« Zdaj se mi je zazdelo, da mora biti nekaj v bobnu. Zaslíhal sem tudi nekakšno kokodakanje in praskanje. Ko je bilo konec marša, me je spet prav milo pogledal in dejal: »Slepice so mrtve!« Zdaj sem šele razumel, da je boben v zvezi s kokošmi.

Medtem smo prišli v Celovec v kasarno četrtega regimeta, kjer smo dobili vsak eno klobaso in vrček piva. Ko smo to pojedli in popili, smo se odpravili v našo kasarno. Šel sem takoj za korporalom, ki je igral boben. Še vedno je bil žalosten. Drugi so šli takoj vsak v svojo sobo, on pa namesto da bi nesel boben v sobo, je zavil v klet. Jaz sem seveda iz radovednosti šel za njim. Ko sva prišla v klet, je odprl boben in kaj sem zagledal? V bobnu je imel dve kokoši; po bobnu znotraj pa je bilo vse krvavo in umazano. Debelo sem ga gledal in vprašal: »Za božjo voljo, zakaj pa ti bo to?« Pa mi je prav mirno odgovoril: »V Borovljah sem si kokoši sposodil. Ker pa ju nisem imel kam dati, sem ju zaprl kar v boben, ker sem mislil, da do Celovca ne bomo igrali. Veš, moja Micka iz tobačne tovarne jih bo rabila.« Potem je prinesel vroče vode in je umil boben. Opral je tudi obe kokoši in jih je zvečer odnesel iz kasarne k svoji Micki.

Stavbinci

Kakor smo že v prejšnji številki našega lista objavili, priredi »Strokovna organizacija delavcev« v sredo 3. marca 1937 ob 8 zvečer svoj prvi prosvetni večer. Tem potom še enkrat apeliramo na vse, ki se tega večera ne boste aktivno udeleževali, da gotovo pridete kot obiskovalci. Saj je vstopnina tako malenkostna — dva dinarja, da jo kljub temu, da slabo zaslužimo, vsak zmore. Pripeljite s seboj tudi prijatelje in znance, da nas bo čim več, da damo vsem tovarišem, ki pri prosvetnem večeru sodelujejo, priznanje. Ti tovariši se trudijo za ta prosvetni večer v poznih večernih urah utrujeni od dnevnega dela. Ta večer naj pokaže vsakemu obiskovalcu, da nismo samo organizacija papirnatih članov, temveč organizacija delovnih in naprednih ljudi. Vabimo poleg vas tudi vse ostalo občinstvo, da se tega večera udeleži.

Kdor je v zaostanku s članarino, naj jo čim prej poravnava. Kajti biti samo član, ne pa plačevati, je isto, kot ne biti član. To veste vsi, da kdor nima tri mesece plačane članarine, se ga izbriše, ker so taki člani samo v breme. Plačate lahko v pisarni v Krekovem domu, in to vsak dan od 8 do 12 in od 2 do 6. V sobotah pa od 6 do 8 tudi tovarišu blagajniku Petaču. Kdor pa v pisarno ne more priti, naj plača pri kateremkoli članu odbora. Istotam naj se javijo vsi člani, ki so brezposelni in to najkasneje do 4. marca. Lahko pa napravijo tudi pismo na naslov »Strokovna organizacija delavcev«, Krekov dom. Priložiti pa morajo tudi svoj točni naslov, da bomo ob sporočitvi za delo vedeli, kam naj pišemo.

Kdor še nima izkaznice, naj jo pride iskat, ali naj naroči kakšnemu odborniku, da mu jo ta prinese.

H koncu naj še omenimo dogodek, ki jasno kaže zlo nekaterih oseb. Ko je pred dnevi eden

Sport

Z velikimi finančnimi žrtvami so gor. sportni klubi poslali svoje najboljše smučarje na tekmovalstvo za drž. prvenstvo, ki se je to pot vršilo v Sarajevu združeno s 15 letnico obstoja te zveze. Z Jesenic, ki se ponašajo z najboljšimi smučarji v alpski kombinaciji, je odšlo doli 9 tekmovalcev in sicer od TK Skale 5, od ASK Gorenjca 3 in od SK Kovinarja 1. Vsi smo bili prepričani, da bo prvak izšel iz te deveterice. Spričo velikega pomena in propagandnega značaja tega tekmovalstva nismo dvomili v dobro organizacijo, zaupali smo, da bodo odgovorni činitelji storili vse, da bo 15 letno delo doživelo triumf, ko se bo zimski sport začel zmagoslavno širiti tudi v južnih predelih naše države.

Zgodilo pa se je nekaj, česar niti najmanj nismo pričakovali. Ne zdi se nam vredno omeniti, kako so tekmovalci prenočevali. Njih enodušen sklep, da se tekmovalstva ne bodo udeležili, je bil izbruh nezadovoljstva in upravičen protest proti vsem nedostatom, ki so se takoj v začetku pojavili.

Drugi škandal, kakor ga po pravici imenujejo nekateri časopisi, se je zgodil pri tekmovalstvu za alpsko kombinacijo. Poslušalci radia so slišali objavo rezultatov v smuku: prvi Žvan Lojze (ASK Gor.), drugi Steinböck (Celje) in tretji Novak Jože (TK Skala). Ta vrstni red pa je ostal veljaven samo eno noč. Naslednji dan smo čitali nov vrstni red in sicer: prvi Novak Jože, drugi Schwab, tretji Žvan Lojze. Poleg smo čitali pripombo, da je tekmovalstvo v slalomu odpovedano in to zaradi nesoglasja med tekmovalci in vodstvom. Jasno je, da so zaradi tega nastale razne debate in uganjanja, kdo od obeh prvakov je boljši in ali je drugi razglas upravičen ali ne. Ni naš namen sklepati in razsojati, kdo je boljši, saj kogar zanimajo, so lahko sami pre-

priča o zmožnosti enega in drugega.

Pokal g. bana je prejel Novak Jože in s tem dobil naslov prvaka v smuku. Vedeli smo, da bo prvak Jeseničan, in bil je. Naše iskrene čestitke.

LZSP je priredil v Črnem vrhu nad Jesenicami dne 20. in 21. februarja v izvedbi ASK iz Ljubljane podzvezno prvenstveno tekmovalno, združeno z medklubskimi tekmami v alpski kombinaciji. Kot smo pričakovali, si je prvenstvo v smuku in slalomu, seveda s tem tudi v alpski kombinaciji priboril odstavljeni državni prvak iz Sarajeva Žvan Lojze (ASK Gorenjec). Dodajamo, da v konkurenci nista startala naša internacionalca Praček in Heim, kar bi gotovo postavilo Žvana na tretje mesto. Lahko pa pričakujemo, da se bo v bližnji bodočnosti tudi Žvan uvrstil med naše mednarodne zastopnike.

Delavci, študirajte krščansko socijalno literaturo

izmed naših odbornikov izobešal vabilo za naš članski sestanek, so ga ostali delavci obkrožili v zanimanju za vabilo. In ko je eden izmed delavcev vprašal, kaj je napisano, mu je nekdo, ki ga osebno dobro poznamo odgovoril:

»Eh, kaj je! Cirkus bo jutri v Krekovem domu!«

Seveda mu dotični, ki je obešal plakat, ni ostal odgovora dolžan.

S tem še enkrat obsojamo take in enake izpade. Članski sestanek, pa naj si bo katerekoli organizacije, ni noben cirkus; to naj si dotični dobro zapomni! In hvaležen naj bo, če ga ne primemo kje drugje za besedo. Kar se bo v bodoče ob takih prilikah prav gotovo zgodilo. Obžalovanja vredno je tudi to, da je bil tisti plakat strgan že čez poldrugo uro. Kam pridemo, če bomo začeli trgati plakate eden drugemu? Dotični, ki je to napravil, je ali zaslepljen človek, ali pa bedak. Drugače ga človek po takem dejanju ne more soditi. Sicer pa bo imel posla tudi s policijo, če ga izsledimo.

Jahorinske tekme

Član jeseniške ekipe, ki se je udeležila znanih tekem v Bosni, nam je na našo prošnjo podal o teh čudnih tekmah svoje poročilo, kakor ga tu navajamo.

Tekmovalci Gorenjske zimske-sportne podveze smo odpotovali v petek zjutraj ob 6. uri namesto prejšnji dan. To pa zaradi tega, ker je šele od tedaj veljala četrtinska vožnja, mesto da bi morali iti tekmovalci že v sredo ali četrtek. V Sarajevo smo dospeli v soboto ob 6. uri zjutraj vsi popolnoma utrujeni in neprespani. Na kolodvoru ni bilo nobenega sprejema, da bi bil vsaj en predstavnik smučarskega sporta, ki bi nam dal najpotrebnejše informacije. Po daljšem iskanju smo našli urad »Putnika«, od koder so nas odvedli v hotel »Soko«.

V nedeljo je bil velik smučarski sprevod, kate-rega so se morali udeležiti vsi, ki so reflektirali na četrtinsko vožnjo. Takoj po sprevodu smo se tekmovalci odpravili na Jahorino in sicer smo se morali peljati eno uro do postaje Pale, od tam pa tri

Samo v delu je rešitev!

ure peš. Ko smo prišli v smučarski dom, smo bili mi tekmovalci zelo razočarani, ker je bil dom nabito poln. Nismo mogli razumeti, kako to more biti, ko je bilo za tekmovalce že 14 dni prej vse rezervirano. Nastalo je veliko nerazpoloženje med tekmovalci, tako da je bilo vodstvo že v skrbeh, če bodo Slovenci sploh štartali drugi dan ali ne. Šele ob 11 zvečer so nanosili v obednico nekaj slame in odeje in tam naj se spočije ves izmučen in neprespan tekmovalce, ki ga drugi dan čaka tek na 18 km.

Vse to se je drugi dan pomirilo. Vsi so startali. Doseženi so bili kljub temu dobri rezultati. Mrak je bil prvi, čeprav je moral noč prebiti v kleti.

V ponedeljek se je vršil prvi del alpske kombinacije, to je smuk. Jahorina je preveč zložna, deloma je že strma ali brez vezave za smuk, tako da je za smuk absolutno nemogoča. Pomagali so si s tem, da so napravili dve proggi, ki sta bili za naše tekmovalce prelahki. Organizacija je bila zelo pomanjkljiva. Starter je bil sam na startu z navadno žepno uro in brez startne liste, zato so nastali tako nemogoči rezultati.

Drugi dan je bil ob deseti uri napovedan start za slalom. Vsi tekmovalci so se zbrali na startu in čakali na številke od plasmaja smuka, ker pa vodstvo teh števil ni imelo, so tekmovalci rekli, da za slalom ne morejo startati, dokler ne zvedo pravih rezultatov smuka. Ker vodstvo tekem ni moglo mesta kar tako razdeliti med tekmovalce, so tekmovalci predlagali, da se smuk razveljavi in vozi samo slalom. Na to je dr. Kmet tudi pristal in dejal, da si bo prizadeval in po svojih močeh uredil. Za slalom je hotel razdeliti številke tako, kakor so bile izžrebane za smuk. Tekmovalci pa so izključno hoteli startati po razredih, ker so nekateri »kanoni« imeli precej visoke startne številke, kar bi jim gotovo škodovalo pri končnem plasmaju. Tako je prišlo do nesoglasja kljub temu, da je na cilju v velikem številu zbrana publika željno čakala, kdaj bo prvi startal. Nato so se vsi tekmovalci hkrati spustili po strmini navzdol v znak protesta, ker žirija ni hotela ugoditi njihovim upravičenim zahtevam. Popoldne so se vršile še tekme v skokih, s katerimi se je zaključilo tekmovalno za državno prvenstvo. Se istega dne je bila v Sarajevu v oficirskem domu razglasitev rezultatov in razdelitev nagrad.

Hranilnica in posojilnica na Jesenicah

obrestuje vse vloge do najvišje v zakonih določene meje. Nove vloge izplačuje vedno promptno.

Za elektriko

Vam nudi vse najugodnejše

Jože Markež

Jesenice, telefon št. 605

Zadružna tiskarna

c. z. z o. z. v Ljubljani

Tyčševa cesta 17

se priporoča jeseniškim tvrdkam za izdelavo vseh v knjigotiskarsko stroko spadajočih del, ki jih izvrši lepo, solidno in po nizkih cenah

Ceneno in dobro prehrano, vina na debelo in drobno dobite in kupite najugodneje v

LJUDSKI KUHINJI

**JESENICE
KREKOV DOM**